

**HOMILIA DE MONS. FRANCESC XAVIER CIURANETA, BISBE DE LLEIDA.
MISSA DEL CENTENARI.**

(Lleida – Catedral de Lleida – 9 de gener 2002)

Amb una gran alegria i amb un immens agraïment al Pare Déu ens hem reunit per celebrar aquesta Eucaristia. Amb gran alegria, perquè avui fa cent anys Déu va regalar a José i a Dolores, matrimoni cristià, un fill, el beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, que, al llarg dels anys, essent fidel a les mocions de l'Esperit, esdevindria un zelós sacerdot i el fundador i l'ànima d'una obra cridada a ser, en paraules d'ell mateix, *“un instrument meravellós per a la glòria de Déu”* (Carta 9-I-1932; n. 93). Amb gran alegria, també com a lleidatans, perquè el beat Escrivà sempre va recordar, amb un sa orgull, els orígens lleidatans de la seva família i va viure a casa nostra episodis entranyables, com quan de petit venia a examinar-se a la nostra ciutat. Tampoc va oblidar mai aquelles passejades, una mica espantat, pels Camps Elisis i altres esdeveniments decisius de la seva vida.

El beat Josepmaria va creure en l'amor que Déu li tenia i va descobrir que la nostra relació amb Ell no ha d'estar basada en la por o en l'interès sinó en la confiança filial. *“Vaig entendre que la filiació divina havia de ser una característica fonamental de la nostra espiritualitat: Abba, Pater! I que, en viure la filiació divina, els meus fills es trobarien plens de joia i de pau, protegits per un mur inexpugnable; que sabrien ser apòstols d'aquesta alegria, i sabrien comunicar la pau, també en el sofriment propi o aliè. Justament per això: perquè estem persuadits que Déu és el nostre Pare”* (Carta, 8-XII-1949, n. 41). Ens ho recordava el Papa, en la carta apostòlica *“Tertio millenio adveniente”*: *“Déu va a la recerca de l'home (...) perquè l'estima eternament i en Crist vol elevar-lo a la dignitat de fill adoptiu”* (TMA 7). Aquesta és la gran notícia que tota persona necessita conèixer. Aquest és l'Evangeli, que hem d'anunciar contínuament: l'amor del Pare Déu, que ens cerca per fer-nos possessió particular seva.

El fet de la pesca miraculosa, que ha estat proclamat, té una plena actualitat en el marc de la nova evangelització, a la qual el Papa ens crida amb insistència. També avui Jesús és a la vora del llac, i la gent està delerosa d'escoltar la seva paraula, la bona notícia de l'amor del Pare Déu i de la filiació divina. *“La gent s'apinyava al voltant de Jesús per escoltar la paraula de Déu”* (Lc 5, 1). Sense saber-ho, la persona humana viu assedegada d'amor i d'eternitat. Es troba perduda, desorientada quan no viu l'experiència del Déu Pare. Però, com diu el beat Josepmaria, *“arriba un moment en què l'ànima no pot més. No la satisfan les mentides dels falsos profetes. I encara que potser no ho vulguin admetre, tenen fam de saciar la seva inquietud amb l'ensenyament del Senyor”*.

“Ell pujà en una de les barques, que era de Simó” (Lc 5, 2). Per esdevenir evangelitzadors, testimonis de l'amor del Pare Déu, hem de deixar que Jesús entri a la nostra barca, al nostre cor, per tal que ens guïi mar endins. *“Aneu mar endins”* (Lc, 5, 6), ens diu Jesús. El Papa ho ha repetit recentment, en la seva carta apostòlica *“Inici del nou mil·lenni”*. El beat Josepmaria va obrir el seu cor de bat a bat a Jesucrist i, per això, esdevingué testimoni vivent de l'amor del Pare Déu i, per això, l'Església és a punt de canonitzar-lo. Ell acceptà generosament els requeriments que el Senyor li va fer al llarg de la seva vida i, així, de la mà del Pare Déu, va poder

guiar milers de persones cap a Jesucrist. Aquest va ser el seu missatge fonamental: la crida universal a la santedat i a l'apostolat. La inquietud per la santedat, que Déu va posar en el seu cor, la va reconèixer com un missatge de Déu per a tothom. Va entendre perfectament que les paraules del Crist, - *"Sigueu perfectes com el meu Pare celestial és perfecte"* (Mt 5,48) -, van dirigides a les dones i als homes de tota condició, que viuen enmig del món. Realitzar aquest ideal de santedat en el món és possible, si ens deixem portar per l'Esperit, amb la docilitat del pinzell en mans de l'artista. Sant Pau ens ho ha recordat en la segona lectura. Tota persona, tot cristià és cridat a recórrer un camí d'amor, que necessàriament passa per la creu, puix que l'amor suposa renúncia i sacrifici. I el sacrifici per amor és font d'alegria. Ens ho va ensenyar Jesús amb la seva vida i la seva mort. *"Tenir la creu és tenir la felicitat, l'alegria; tenir la creu és identificar-se amb Crist i, per això, ser fill de Déu"*, en paraules del beat Josepmaria. Precisament aquí, a Lleida, el beat es va trobar amb la creu. Ho recordo breument. Durant la guerra civil, va passar a l'altra zona, travessant els Pirineus amb moltes penalitats. Trobant-se als boscos de Rialp l'angoixava el dubte de si feia bé abandonant els seus fills en aquella part del país. Excepcionalment, va demanar una prova a la Mare de Déu: trobar una rosa de fusta estofada, com un senyal que confirmés que feia bé anant endavant. Aquella nit no va poder dormir, i l'endemà, caminant entre les runes de l'església destruïda de Pallerols, va trobar una rosa de fusta estofada: *"Va ser un regal de la Verge, per qui ens vénen totes les coses bones"*, va dir. Aquest regal de la Mare de Déu va portar la pau al seu cor.

L'any 1941 va venir a Lleida, a petició del Senyor Bisbe, per predicar els exercicis espirituals als sacerdots. Eren moments de forta contradicció externa. A més, la seva mare estava malalta a Madrid. *"Ofereix les molèsties per aquesta tasca"*, digué el beat a la seva mare, en acomiadar-se. Ella va fer que sí, però se li va escapar: *"Aquest fill meu...!"* Sabia que el seu fill feia un gran sacrifici en deixar-la, però que sempre cercava de fer el que Nostre Senyor li demanava, i que, en el seu amor apassionat per l'Església, prioritzava, sobretot, la formació dels sacerdots. Davant la imatge de la Mare de Déu, que és ara a la capella de nostra residència sacerdotal, va predicar amb passió sobre la missió de la mare del sacerdot. En acabar, el Sr. Bisbe li va donar la notícia: havia mort la seva mare. Entengué que Déu volia que oferís aquell sacrifici precisament pels sacerdots. Va plorar com un infant, buscant el consol en l'abandonament total a la voluntat de Déu.

El món necessita testimonis fidels, valents; fills de Déu que, amb una vida interior sòlida, arrelada en l'oració i en la formació, portin Crist als altres. Ens calen models atractius, que arrossequin els cors cap al seguiment de Jesucrist. El món demana una nova evangelització. És necessari calar les xarxes, anar mar endins. Com deia el beat Escrivà: *"Aquestes crisis mundials són crisis de sants. Déu vol un grapat de persones que l'estimin en cada activitat humana santificant la feina, i llavors el regne de Crist serà una realitat"*. "¡Quina força té - deia el Sant Pare Joan Pau II- aquesta doctrina davant la tasca de la nova evangelització! (...) M'arriba el ressò d'aquest apostolat, en el qual animo a perseverar tots". Jo també us animo a seguir aquest exemple per ser cada dia millors servidors de l'Església en aquesta vocació de viure, amb amor, les circumstàncies de la vostra vida, i, concretament, la vostra secularitat; el fet de viure enmig del món, situació eclesial que us dona matèria abundant per a la vostra santificació; al món heu de portar el Crist Salvador, com féu el beat Josepmaria, que va ser un *"contemplatiu itinerant"*. Així el van definir. D'aquesta manera, Jesucrist seguirà vivint avui, consolant amb els nostres

llavis, ajudant amb el nostre servei generós, obrint camins divins a la terra. El beat Josepmaria ens espera perquè siguem "*Jesús que passa*" pel món. Disposem-nos, doncs, a fer en tot la voluntat de Déu, - això és la santedat-, ben units al Sant Pare, a mi mateix com a pastor d'aquesta Església i a tots els germans. Tirem les xarxes al mar del món, i posem els peixos als peus de Jesús, com van fer els apòstols a la pesca miraculosa, apropant els nostres amics i coneguts a Jesucrist, invitant-los especialment als sacraments de la Confessió i l'Eucaristia. Jesucrist vol seguir fent avui molts miracles, que potser no cridaran l'atenció, perquè restaran en la intimitat de les consciències. Tenen, tanmateix, una eficàcia immensa per a transformar el món segons els designis del Pare Déu.

L'Esperit Sant, que, com ens ha dit sant Pau, "*ajuda sempre la nostra feblesa*" (Rom. 8, 26)- farà de nosaltres, malgrat les nostres mancances, nous sants, persones que s'esforcin per fer-ho tot per amor. I l'amor es manifestarà, cada dia, en detalls nous de servei i d'alegria. Per tot arreu, en el camp i en la ciutat, entre els joves i entre els ancians, per tots els sectors de la vida professional, s'escamparà aquesta llavor, que arribarà també, si Déu vol, a les famílies. Quina importància cabdal té la família! El marit estimarà cada dia més la seva esposa i ella, el marit; i els pares estimaran els fills i els fills, els pares; els joves estimaran els padrins i els padrins, els joves. D'aquest amor, a més, en sortiran noves generacions de sacerdots, d'ànimes consagrades, de persones plenament dedicades a Déu.

Seguint l'exemple del beat Josepmaria, ens encomanem a la Mare de Déu, "*Estrella de la nova Evangelització*", perquè ella ens guïi mar endins en aquesta tasca engrescadora que ens espera, "*tots amb Pere –el Sant Pare–, cap a Jesús per Maria!*". Que així sigui.